

са страшили ни Отца Бога ни Отца Человѣковъ. Мертвы съ Жертвенника са крадили и Отца Человѣковъ неразсѣдно грабили. Старецъ Иліа, видѣвши злонравіа Сыновъ своихъ, рече имъ: Каквы жалостны гласовѣ за васъ трѣбува да чѣемъ! Защо правите толика зла? Всичкій Народъ говори за това безчиніе. Не правите, Сынове мой, такова злоупотрѣвленіа, да не чѣемъ таково нещо за васъ. Престаните Отца злыхъ примѣровъ вашихъ, и не превѣждайте Народъ на грѣхъ. — Но они презрѣха благіа и красныя совѣты Отца своего. Стрѣго пакъ да ги накаже, како що са были и наказаніа достѣйни, совсѣмъ небрежѣ Старецъ.

Въ това время живѣали са Боговоозливи Мужъ и Жена — именземаи Влканъ и Анна. Они имали са малаго Сына, кой са именѣвалъ Самуилъ. Родители го доведоха къ Первосвященнику Іліи. Вто, рече мъ Матерь, за това дѣте самы са много время Бѣгъ молила. Бѣгъ услышалъ ѣ молитвѣ мою, и него ми подарилъ. За всякій свой животъ нека быде Бѣгъ посвѣщенъ; понеже Отца Него ѣ испросенъ.

Малый Самуилъ Остана у Первосвященника Іліи, служащи мъ при жертвоприношеніи. Зли примѣри, и злонравное поведеніе Сыновъ